

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13CoP/76/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6423202367
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:6423202367.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej a Mgr. Zuzany Štolcovej, v právnej veci navrhovateľa A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. E., D. F. G. XXX/X, zastúpenej JUDr. Adrianou Šebestovou, advokátkou, so sídlom v C. D. E., G. XXX/XXX, proti osobe povinnej z vyživovacej povinnosti H. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. E., D. F. G. XXX/X, t.č. bytom ul. E. X/XX I. C. D. E., v konaní o určenie výživného, o odvolaní osoby povinnej z vyživovacej povinnosti proti rozsudku Okresného súdu v Žiari nad Hronom č.k. 22Pc/32/2023-110 zo dňa 13. decembra 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd v Žiari nad Hronom zaviazal matku ako osobu povinnú z vyživovacej povinnosti platiť výživné navrhovateľovi vo výške 150,- Eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám navrhovateľa vopred, počnúc dňom 06.09.2023. Na zameškanom výživnom za obdobie od 06.09.2023 do 13.12.2023 vo výške 490,- Eur povolil povinnej splátky po 30,- Eur mesačne splatné spolu s bežným výživným pod hrozbou straty výhody splátok pri nezaplatení jednej splátky a zároveň žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 62 ods. 1, 2, 4, 5 v spojení s ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, keď prihliadol na možnosti, schopnosti a majetkové pomery povinnej, ako aj na potreby navrhovateľa. Navrhovateľ, ktorý je synom povinnej a otcovstvo k nemu nebolo určené, je študentom strednej školy. Plnoletosť dosiahol dňa XX.XX.XXXX, kedy sa zároveň po nezhodách s matkou odsťahoval zo spoločnej domácnosti k bývalému priateľovi matky. V súčasnosti býva u starej matky. Matka má ďalšiu vyživovaciu povinnosť k maloletej H. J., nar. XX.XX.XXXX. Od 01.11.2023 pracuje ako predavačka v COOP Jednote, kde jej mesačný priemerný zárobok za mesiac predstavuje zhruba 829,- Eur. Poberá prídavok na maloletú dcéru vo výške 60,- Eur mesačne, na ktorú jej otec zároveň platí výživné vo výške 125,- Eur mesačne. Prídavok na navrhovateľa jej bol pozastavený. Vychádzajúc z takto zistených skutočností s prihliadnutím na potreby navrhovateľa potom súd prvej inštancie považoval výživné zo strany matky v sume 150,- Eur mesačne za primerané, aj keď takto ustálené výživné postačuje len na pokrytie najzákladnejších potrieb navrhovateľa. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania súd vychádzal z ust. § 52 CMP a nepriznal žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov prvoinštančného konania.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie v zákonom stanovenej lehote matka ako osoba povinná z vyživovacej povinnosti. Žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť, zaviazať ju k úhrade výživného vo výške 100,- Eur mesačne dôvodiac tým, že nie je v jej možnostiach a schopnostiach platiť

výživné v sume 150,- Eur, ako ho určil súd prvej inštancie. Maloletá dcéra taktiež od septembra nastupuje na základnú školu, s čím sú spojené ďalšie vyššie výdavky nielen pre jej otca, ale aj pre ňu ako matku. Súd podľa jej názoru pochybil, keď konštatoval, že výdavky na PHM u nej predstavujú 50,- Eur, pričom preukázala, že dcéru vozí pravidelne zo C. D. E. do J. H. do škôlky, čo je 15 km tam a 15 km naspäť, kde spotreba sa pohybuje okolo 150,- Eur, a nie 50,- Eur. Syn sa do situácie, v ktorej sa v súčasnej dobe nachádza, podľa jej názoru, dostal sám, mohol sa ospravedlniť a vrátiť do spoločnej domácnosti, lebo stará matka naňho, podľa jej názoru, nestačí. Poukázala na to, že odkedy sa odsťahoval, má v škole viac vymeškaných hodín, je často chorý, starká ho nemá tak pod kontrolou, ako ho mala ona. Pokiaľ by mala platiť výživné, ako určil súd prvej inštancie, bude to viesť iba k jej dlžobám.

3. Navrhovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne vo svojom vyjadrení žiadal rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť. Podľa jeho názoru súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho i správny záver, keď zaviazal matku ako osobu povinnú z vyživovacej povinnosti platiť mu výživné vo výške 150,- Eur mesačne. Sám súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že sa jedná o minimálne výživné, ktoré nepostačuje ani na pokrytie všetkých potrieb, ktoré ako študent strednej školy musí mesačne vynakladať. Neobstojí ani tvrdenie matky, podľa ktorého súd neprihliadol na jej ďalšiu vyživovaciu povinnosť a starostlivosť o maloletú dcéru, lebo práve z tohto dôvodu súd prvej inštancie stanovil výšku vyživovacej povinnosti v minimálnom rozsahu. Pri rozhodovaní súd vždy vychádza zo skutočností, ktoré tu existujú v čase jeho rozhodovania a nemôže prihliadnuť na výdavky, ktoré nastanú v budúcnosti, napr. v súvislosti s nástupom maloletej H. na základnú školu od septembra 2024. Pokiaľ matka poukazovala na to, že má vymeškané hodiny v škole viac, ako za iné roky, táto jeho neprítomnosť bola spôsobená jeho chrípkovými ochoreniami, pričom všetky hodiny v škole má riadne ospravedlnené.

4. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 65, § 66 CMP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Podľa ust. § 62 ods. 1, 2, 4, 5 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

6. Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

7. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie postupoval správne, keď na základe návrhu navrhovateľa skúmal, či matka ako osoba povinná z vyživovacej povinnosti má v súčasnej dobe povinnosť platiť výživné navrhovateľovi, resp. či navrhovateľ ako dospelá osoba už nie je schopný sám sa živiť. V tomto smere vykonal vo veci i dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho správny záver, keď zaviazal matku k úhrade výživného v sume 150,- Eur mesačne.

8. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie, navrhovateľ, ktorý dosiahol vek plnoletoti, je i naďalej študentom strednej školy, pripravuje sa na budúce povolanie, a preto i podľa názoru odvolacieho súdu vyživovacia povinnosť matky ako osoby povinnej v zmysle § 62 Zákona o rodine naďalej trvá.

9. Správne postupoval súd prvej inštancie i pri určení výšky vyživovacej povinnosti, keď prihliadol jednak na možnosti a schopnosti matky, ako aj na potreby navrhovateľa a ustálil výšku výživného v sume 150,- Eur mesačne zo strany matky. Tak, ako to napokon správne konštatuje i súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku, takto určené výživné zo strany matky je len minimálnym výživným, ktoré postačuje

len na zabezpečenie najzákladnejších potrieb navrhovateľa s prihliadnutím na jeho fyzický vek a s tým súvisiace náklady na stravu, ošatenie, bývanie a pod.. Je nepochybné, že výživné tak, ako ho určil súd prvej inštancie, nepostačuje na pokrytie ďalších potrieb navrhovateľa súvisiacich s prípravou na budúce povolanie, prípadne ďalších nákladov súvisiacich s mimoškolskými aktivitami, ale potreby oprávneného (v tomto prípade navrhovateľa) sú vždy determinované možnosťami a schopnosťami povinného (v tomto prípade matky), na ktoré súd prvej inštancie opätovne správne prihliadol, a preto odvolací súd jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

10. Samotná matka vo svojom odvolaní poukazuje na výdavky, ktoré jej vznikajú v súvislosti s plnením vyživovacej povinnosti k maloletej dcére, ktorá je v predškolskom veku, kde okrem výživného zo strany otca v sume 125,- Eur mesačne má i ďalšie výdavky a už z tohto pohľadu je výživné pre navrhovateľa v sume 150,- Eur mesačne len minimálnym výživným tak, ako je to už i vyššie uvedené.

11. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania súd vychádzal z ust. § 52 CMP a nepriznal žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keď nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v okolnosti prípadu, pre ktoré by bolo dôvodné priznať náhradu trov niektorému z účastníkov. Rozhodnutie o výške výživného vychádza vždy z úvahy súdu po zhodnotení konkrétnych skutočností a samotná okolnosť, kedy účastník nesúhlasí s výškou výživného a využije svoje právo podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, nie je takou okolnosťou, ktorá by odôvodňovala priznanie nároku na náhradu trov odvolacieho konania úspešnému účastníkovi tak, ako to je v sporovom konaní, kde náhrada trov vychádza zo zásady úspechu, resp. neúspechu toho ktorého účastníka v konaní.

12. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).